

Tamara Matevc:

Mali princ

Po motivih Exuperijevih del *Mali princ*, *Letalo in planet* ter *Bojni pilot*

LIKI:

Tone, letalec
Cvetka, njegova žena
Mali princ
Rožica
Kraljevska podgana
Trgovec
Geograf
Pijanec
Rdečka
Kača
Kretničar
Svetilničar
Mali deček

PRVO DEJANJE

Prvi prizor: *Večerno idilo prekine direktorjev klic*

Podstrešna garsonjera dveh mladih zakoncev. Zgoden večer, kmalu bo noč ... Tone zaspan in srečen, lista enciklopedijo. Cvetka živahna, prekipevajoča, Tone neskončno uživa v njeni družbi, njena rahla smotanost mu je že skoraj pojem ekstaze ... Cvetka Toneta očitno že lep čas prepričuje v nekaj, in ga kar ne more in ne more prepričati, ali pa se Tonetu samo tako fajn zdi, da ga tako vneto prosi.

TONE (*lista enciklopedijo*): Baobab ali kruhovec. Ful zanimivo drevo. Eno največjih na svetu. Zelo, zelo hitro raste in če ga pozabiš izkopati, zraste v ogromno drevo z debelimi koreninami, ki lahko zdrobijo tudi kakšen manjši planet ... A misliš, da na območjih, kjer rastejo baobabi, gojijo tudi ovce?

CVETKA: Pa daj no ....! Daj no, Tone! Pa kakšne ovce, no, Tone!

TONE (*ležerno*): Pa ne, no ... Ne no, Cvetka! Ne grem se.

CVETKA: Daj no, greva se! Danes se še nisva šla!

TONE: ... ful si lepa, ko si tečna. Res. Čist preveč ...

CVETKA: Jaz sem zmeraj lepa, ne samo, ko sem tečna.

TONE: Zmešalo se mi bo, če te bom preveč gledal, raje bom še malo bral enciklopedijo. Če utrgaš cvet baobaba, te bo pojedel lev. Če piješ vodo, v kateri so se namakala baobab semena, pa si rešen pred napadom krokodila.

CVETKA: Daj no, greva se!

TONE: Pa saj sva se šla včeraj, pa predvčerajšnjim, pa predpredvčerajšnjim, pa predpredpredvčerajšnjim, predpredpredpredvčerajšnjim ...

CVETKA (*ima zdaj pa vsega dost*): Če se ne boš z menoj igral gledališče ZDAJ, bom vsem povedala, da ..., da ... da se bojiš teme!

TONE (*skoči pokonci, kot bi ga pičil sršen, čisto preveč odreagira*): Kaj? Kaj boš?! - To sploh ni res! Ne bojim se teme!

CVETKA: Enkrat si rekel, da ne bi preživel, če bi te pojedel kit ali pa kaka pošast, ker je v njenem želodcu sigurno ful temno.

TONE: To nima nobene veze z ... Nakladaš! - Ne bojim se teme. Bal sem se, ko sem bil otrok, ampak takrat ti pač domišljija dela sto na uro. - Okej, pejva se gledališče.

CVETKA: Ne.

TONE: Zakaj pa zdaj ne?!

CVETKA: Ker me čustveno izsiljuješ.

TONE: A – jaz - tebe čustveno izsiljujem?!

CVETKA: Ja. Ti bi se šel gledališče samo zato, da jaz ne bi vsem povedala, da te je strah teme. - Ampak okej, najti bo. Ker nisem samo lepa, ampak tudi dobrega srca in ker pametnejši popusti. *(Ji zažarijo oči od navdušenja.)* Če si res želiš, se lahko greva gledališče. *(Izvaja nekaj pantonimičnega.)* Kdo sem, kdo sem?

TONE: Boa!

CVETKA: Boa? Kaj je to, boa? - Boa. Boa. Boa ... Zveni nagnusno.

TONE: A nimaš ti neke diplome? - Boa je kača. Taka zelo dolga z velikimi usti. Boa lahko požre slona, potem pa pol leta samo spi.

CVETKA: Okej, ti si na vrsti!

TONE: Pa saj nisi bila boa!

CVETKA: Ja sem bila!

TONE: Sploh nisi vedela, kaj je boa!

CVETKA: Bila sem ... klobuk, pod katerim je bil ... slon ... in ful je bila tema in slona je bilo tako strah, da je skoraj umrl od strahu, ampak zgedala sem pa ko boa, ki je pojedla slona, in potem ...

(Zazvoni telefon.)

CVETKA: Ne! Pusti! Stran pejt! - Ne bova dvignila! Fraj večer imaš!

TONE: Mmmm ... ne čisto. Dežuren sem. Daj mi telefon ...

CVETKA: Kako, dežuren?! - Sigurno je pomota! Midva ... imava plane! Na vrsti si!

(Se pulita za telefon, Cvetka skuša prepričati, da bi se oglasila, Tone pritisne gumb za zvočnik.)

DIREKTORJEV GLAS: Halo? Dober večer ... Direktor na tej strani. Potrebujem nadomestnega pilota za poštno letalo za Afriko. Še to noč mora poleteti. Tone, prosim, čimprej pridite ...

ROŽICA: Kar lepo počakaj. Ne maram, da me gledaš, ko se slačim. Zelo sem sramežljiva, veš ...

MALI PRINC: Saj te nisem mislil gledat.

ROŽICA: Nisi me mislil gledat? Zakaj pa ne? Se ti zdim grda?

MALI PRINC (*se presede*): Nisem te mislil pogledat, dokler mi ne boš dovolila, da te pogledam.

ROŽICA: Se ti zdi delo pomembnejše od mene? Zakaj ves čas puliš te baobabe? Saj so še čisto majhni.

MALI PRINC: Korenine baobabov so ful nevarne in ful hitro rastejo, jaz pa res ne bi rad, da mi zdaj, ko imam tako fajn družbo, navrtajo planet. - A veš, da sem jaz tvoje seme opazil že prvi dan, ko ga je zaneslo sem? -

ROŽICA (*se ji to ful dopade*): Ma ne, no ...

MALI PRINC: In potem ves čas sem pazil na tvoj poganjek ...

ROŽICA (*se kar topi, tako se ji dopade*): Ma nakladaš!

MALI PRINC: Ko pa sem zagledal tvoj popek, mi je bilo takoj jasno, da se bo iz njega razvilo nekaj ... prelepega.

ROŽICA (*lahko bi te lepe besede poslušala dokonca svojih dni*): Al misliš resno?

MALI PRINC: Nisem si upal spati, da te ne bi slučajno zamudil ...

ROŽICA: Evo, pa sem! Tarararara!

Mali princ se obrne in zagleda Rožico v njeni čudoviti zadnji tančici. Popolnoma je prevzet.

VRTNICA: Sem lepa? Sem ti všeč? In kaj praviš na to, kako dišim?

Rožica steče po majhnem planetu Malega princa in na vse pretege dehti.

MALI PRINC: Omamna si. Uoffdgbbuf!

Rožica se veselo zasmеji.

ROŽICA: Tako zelo sem ti všeč? - Ampak vsa sem še skuštrana od tega slačenja, poglej ... Čisto sem še zmečkana!

MALI PRINC: Sapo mi jemlje od tvoje lepote! Ne morem dihati, Rožica.

ROŽICA: Kaj? - Hecaš me. Tako lepa se ti zdim? Res?

MALI PRINC: Duši me! In podplati me začenjajo srbet ... Auč, kako me srbijo podplati, Rožica! Ne vem, kaj se dogaja z mano!

ROŽICA: Kaj!?

MALI PRINC: Neznosno me srbijo podplati!!!

ROŽICA: Da nisi alergičen na lepoto?

MALI PRINC: Lahko, da ja, ne vem. Še nikoli nisem videl nič tako lepega, kot si ti ... Ne morem več, gori mi pod nogami! Odití bom moral ... Glej, avion nad nama ...

ROŽICA: Joj, ne ...! Pot je lahko dolga in nikoli ne veš, kam te na koncu odpelje. Bolje je ostati na cilju.

MALI PRINC: Halo pilot! Vzemi me s seboj!

ROŽICA: Mali princ, prosim ne hodi ... Rada bi šla s teboj!

MALI PRINC: Rože vedno ostanejo doma. - Čim se malo razgledam, se vrnem nazaj k tebi. Mogoče najdem kje kakšnega backa. Backi obožujejo sadike baobabov in če ga najdem, mi ne bo več treba plet najinega planeta, ampak se bom cele dneve in noči lahko posvečal samo tebi.

ROŽICA: Strahopetec si! Strah te je, da bi se navezal name!

Mali princ ulovi letalo za krilo in z njim odleti.

ROŽICA (*strto*): Sama sem kriva, zakaj sem pa tako lepa!

***

Cvetka se nenadoma zdrami iz nemirnega sna. Iz sosednje hiše, kjer plešejo, se razlega glasba.

CVETKA (*zamrmra sama pri sebi*): Zdaj bi že moral pristati. (*Pograbi telefon in pokliče na letališče.*) Halo? /.../ Tukaj Cvetka, Tonetova žena. Zanima me, če je Tone že pristal? /... / Kako to mislite, "ne vemo točno, kaj je z njim ..."?! ČESA NE VESTE TOČNO???

Tretji prizor: ***Kaj je z njim***

Mali princ se drži za krilo letala in skuša splezati nanj, da bi potrkal na okno pri letalcu. Letalec

neznosno tesnoben, svojo tesnobo skuša blažiti in prikrivati z gostobesednostjo.

TONE (*se javlja svojemu letališču*): Polnoč in štirideset minut ... Smer proti 230. Na krovu vse v redu. No – zvezde so precej redke, lune ni, sicer pa vse v redu ... Mogoče bo nevihta. Moja žena je rekla, da bo neurje ... Evo – že prši.

Grmenje, bliskanje.

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Prosim vas, da nam javljate samo tehnične podatke.

Tone se nagne naprej, nasloni glavo na šipo. Grozljivo žvižganje vetra.

TONE: Pred vzletom se je v mojo svetilko zaletel kačji pastir. Žalostno je zaprasketalo ... In takoj za njim še dva zelena metulja... - Po moje ni razloga, da bi to imel za slabo znamenje ... To je približno tako, kot bi se kdo bal teme, nobenega razloga ni za strah pred temo ...

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Prosim vas, da nam javljate samo tehnične podatke. Tehnične podatke brez okraskov.

TONE: ... ma hotel sem samo povedat, da je razsvetljava tu bolj revna ... V bistvu je vsepovsod tema ... - Ampak saj bo vse v redu ... Tam spodaj ... nekje globoko spodaj, kamor od tu ne vidim, sigurno migetajo lučke ... - Nekje globoko spodaj, kamor od tu ne vidim, čakajo na mene sijajne nočne posadke, vljudni častniki preverjajo dokumente, polnijo tanke, zame so prižgali rdeča orientacijska znamenja, v nebo so usmerili luč s svetilnika ... Vse to je, samo vidi se ne. Še. - Ampak treba je gledati s srcem, odkod je že to, kdo je že to rekel? - Sigurno nekdo, ki v resnici pojma nima, kaj je to tema, prava gosta tema, črna ko asvalt ...

Nenadoma močan sunek nevihte strese letalo in ga obrne na glavo. Mali princ ga obrne nazaj in končno mu uspe priplezati do pilotovega okna. Potrka nanj.

MALI PRINC (*v rokah ima papir in svinčnik*): Prosim ... nariši mi backa!

Četrty prizor: ***Cvetkine sanje: po kraljevi sledi***

Cvetka sanja: Majhen planet, na njem tabla z napisom Asteroid 325. Na njem v škrlat odeta Kraljevska podgana. Približa se ji Cvetka.

CVETKA: ... to so samo grde sanje. V resnici se to sploh ne dogaja. Nemogoče je, da bi človek kar takole taval po zvezdah in planetih in asteroidih in iskal svojega kralja ... Kakšne trapaste trapaste trapaste sanje! Najprej se mi je sanjalo o nekakšnem Malem princu in njegovi Rožici in o tem, kako jo je princ zapustil, ker je bila preveč lepa, zdaj pa tole ...

KRALJEVSKA PODGANA: Ha! Glej jo, podložnico! Pridi bliže, da te bolje vidim! Poroka la kuna,

ti si pa lepa!

CVETKA: Jaz ... samo sanjam. V resnici pa je vse v redu. Ko sem bom zbudila, bo Tone ob meni in smejal se mi bo, ker sem tako dolgo spala ...

KRALJEVSKA PODGANA (*poznavalsko pribije*): Najbolj temna noč je noč brez sanj!

CVETKA: Svojega kralja iščem.

KRALJEVSKA PODGANA: Vsak pač kaj išče. Svojo iglo v seneni kopici ... No dajva najprej uredit formalnosti. (*Postane zelo formalna.*) V imenu svojega kralja ti zapovedujem, da iščeš svojega kralja! - Porka la kuna, kako mi gre nadomeščanje kralja dobro od tačk! - Evo, našla si ga. Mislim mene, Kraljevsko podgano, ki ga nadomeščam, ker je ravno šel tja, kamor gre še kralj peš ... Srat po domače, oprosti izrazu! - Ampak ne se sekirat, jaz imam vsa pooblastila, zato pa sem Kraljevska podgana in me zelo veseli! - Kdo si pa ti?

CVETKA: Jaz sem Cvetka in iščem svojega kralja ...

KRALJEVSKA PODGANA: Saj, saj ... svojega. - Kraj je kralj! A ne veš tega? V imenu svojega kralja ti zapovedujem, da nehaš biti tako nevedna! (*Jo kara.*) Porka la kuna! Ali pa te bom v imenu svojega kralja dala zapreti! To lahko naredim, vsa pooblastila imam! Razumeš? Vsa pooblastila imam, porka la kuna, kako je to fajn! Fajn je imet vsa pooblastila. Moraš kdaj probat!

CVETKA: Moj Kralj pa mene nikoli ne zapira.

KRALJEVSKA PODGANA: No, saj... Očitno ima temo v glavi! - Ni čudno, da si mu ušla, če še v domači hiši ne zna držati reda. Porka la kuna! - Ostani tu. Pri mojem kralju se ti bo bolje godilo. Oblekel te bo v škrlat in hermelin! - Moj kralj je mogočen. Vsemu vlada! Vsemu ... temu! Temu planetu, sosednjim planetom, celi galaksiji in celemu vesolju! In kadar gre srat – oprosti izrazu, ampak saj smo sami domači – imam jaz vsa pooblastila!

CVETKA: Pa ga zvezde ubogajo?

KRALJEVSKA PODGANA: Seveda, takoj ubogajo. - Je pa tudi res, da moj kralj ne bi nikoli ukazal soncu, naj zaide opoldne. Ali pa puščavi, naj ozeleni. (*Ga citira.*) "Od vsakogar smeš zahtevati le to, kar zmore!"

CVETKA (*se odločno ne strinja*): Od ljubezni lahko zahtevaš tudi nemogoče.

Konec sanj, Cvetka se nenadoma zdrami iz nemirnega sna.

CVETKA (*zamrmra sama pri sebi*): Zdaj bi že moral pristati. – (*Pograbi telefon in pokliče na letališče.*) Halo? /.../ Tukaj Cvetka, Tonetova žena. Zanima me, če ... kaj je s Tonetom?! /.../ Kako to mislite, "Požrla ga je noč, vse do zvezd temna ko asvalt!?"

Peti prizor: **Požrla ga je noč, vse do zvezd temna ko asfalt**

V kabini letalca samo medla svetloba s številčnic, radijskih žarnic, kazalcev ... Letalec popolnoma paničen. Mali princ trka na okno, prosi, če mu letalec nariše backa, vendar se zdi, da je letalec tako paničen, da Malega princa sploh ne vidi in ne sliši. - Da bi obvladal, utišal, prikril svojo paniko, svoji gostobesednosti doda še basanje z razno raznimi prigrizki, dobessedno žre. - Glasno žvižganje vetra.

MALI PRINC (*tok, tok, tok*): .... a mi res ne bi narisal backa?

TONE (*se baše; huda panika, govori zadihano, kot bi tekel*): Bajе je tko: Vsak človek, ki npr. 20 dni zapored jemlje eno drogo, se bo navlekel nanjo in postal od nje odvisen. Pa je vseeno, kaj je to, a je kava, cigaret, heroin ali cukер ... Vsaj tako je veljalo, dokler ni en profesor iz Kanade naredil zanimivega poskusa na podgancah: namesto, da bi dal v kletko samo eno podgano in ji nastavil drogo, je dal v – ustrezno večjo – kletko po več podganc, in jim prav tako nastavil drogo. Pričakoval je, da se bo devet od desetih podganc navleklo in zadelo do smrti. - Kaj se je zgodilo? - Nobena podganca se ni droge niti dotaknila, ker so se raje igrале ena z drugo. Ni bilo nobene potrebe niti razloga, da bi jedel mamile, ker jim je bilo bolj zanimivo tkanje medsebojnih odnosov.

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Prosimo vas, da ne zasedate proste linije z nepomembnimi sporočili. Sprejemamo samo bistvene informacije in pragmatična dejstva. - Vaši občutki nas ne zanimajo, lahko pa vam uredimo termin pri našem psihologu.

MALI PRINC (*trka na okno*): Halo tam ... Prosim nariši mi backa!

TONE (*totalna panika*): Hotel sem samo rečt, da se tole temo da zdržat. Čist komot. Če zdržijo vsi, sigurno lahko zdržim tudi jaz ... (*Golta hrano*). Tale tema me požira. Slabo mi je od tega, kako me požira, na bruhanje mi gre. (*Meče hrano vase.*) ... Nobenega ognja, nobenega znamenja, nobenega človeškega sporočila ... Kot da je cel svet ugasnil ...

Šesti prizor: **Cvetkine sanje: peststo milijonov šesto**

Cvetka sanja: Majhen planet, na njem tabla z napisom Asteroid 328. Na njem Trgovec. Trgovec ima toliko dela, da niti glave ne dvigne, ko pride Cvetka. V ustih ima cigaro, iz katere se že dolgo ne kadi več.

CVETKA (*se drži za glavo, kot bi imela migreno*): Jaz imam tako polno glavo čudnih sanj, ampak zakaj v mojih sanjah ni več Toneta!?! ...

TRGOVEC: ... tri in dve je pet. Pet in sedem je dvanajst. Dvanajst in tri je petnajst. Petanjst in sedem je triindvajset ...

CVETKA: Dvaindvajset. - Oprostite.- Dober dan.

TRGOVEC: Kaj?! - Nehajte me motit, da se ne zmotim! ... dvaindvajset in šest je osemindvajset. Šestindvajset in pet je triintrideset. -

CVETKA: Enaintrideset. - Ste mogoče kaj videli mojega moža? Mora me tlačiti, da ga je požrla noč, vse do zvezd temna ko asfalt ...

TRGOVEC: Uh! Poezija, fuj! - Skupaj torej petsto en milijon šesto dvaindvajset tisoč sedemsto enaintrideset ...

CVETKA: Kaj pa preštivate?

TRGOVEC: Zvezde preštavam. Imam jih že petsto en milijon šesto dvaindvajset tisoč sedemsto enaintrideset ...

CVETKA (*z upanjem v srcu*): Zvezde štejete? Svetle zvezde?

TRGOVEC: Ja, zvezde štejem, in to tiste, ki se bleščijo.

CVETKA (*s še večjim upanjem v srcu.*) Tiste, ki se bleščijo? - Lepo prosim - bi mi odstopili eno?

TRGOVEC: Kaj?! - Seveda ne! Kaj si pa vi mislite? - Zvezd ne štejem zato, da bi jih potem odstopal ... sanjačem!

CVETKA: Lepo prosim. Rada bi z njo razsvetlila noč, v kateri se je izgubil moj letalec.- Še vedno vam jih bo ostalo petsto en milijon šesto dvaindvajset tisoč sedemsto trideset ...

TRGOVEC: Enaintrideset. - A jaz tebi zgledam kot kak ... (*z iskrenim gnusom*) pesnik, ki še nikoli ni slišal za staro življensko modrost "Zrno na zrno pogača, kamen na kamen – palača"!?

CVETKA: Jaz bi dala vse zvezde na nebu za mojega letalca!

TRGOVEC: Vi ste neodgovorna in nezrela trapa!

CVETKA: Kaj pa vi počnete s temi petsto en milijon šesto dvaindvajset tisoč sedemsto enaintridesetimi zvezdami?!

TRGOVEC: Kako, kaj počnem? Štejem jih! In potem ... jih imam! Z njimi sem bogat! Lepo je biti bogat! Zelo rad sem bogat! - No prav: Ker sem dober človek, evo ti posodim tisto zvezdo!

CVETKA: Katero? Tisto? Tisto svetlo svetlo? - Najlepša hvala! Res ste dober človek!

TRGOVEC: Vrniti pa jih moraš pet!

CVETKA: Kaj!? Pet za eno?

TRGOVEC: Ne jemlji tega osebno, to je samo posel ...

CVETKA: To je oderuštvo! Oderuštvo je kaznivo!

TRGOVEC: V današnjih časih prav nič več – še priznanje dobiš za to! - Tamle je tvoja zvezda, ti pa tukaj podpiši, "Vrnem pet!"

CVETKA: Ti s svojimi zvezdami nikomur ne hasniš! Jaz pa mojega letalca ljubim in za najin dom skrbim z vso nežnostjo! In moja ljubezen je svetlejša kot vseh tvojih milijavžnt zvezd skupaj!

***

Cvetko iz nemirnega sna zdrami zvonjenje telefona.

CVETKA (*pograbi telefon*): Halo? Je Tone pristal? Je moj mož pristal?

GLAS IZ TELEFONA (*preprosto*): Ne. Vaš mož ima veliko zamudo.

CVETKA: Kaj se je zgodilo?!

GLAS IZ TELEFONA: Mislimo, da se mu je pokvaril motor ...

CVETKA: Kako – "mislimo"?- Saj vam najbrž pošilja sporočila! Kaj pravi?!

GLAS TELEFONA (*kot bi šlo za avtomatski odzivnik*): Gospa, pomirite se! - Zamudo ima, vendar zamuda ... Zamuda ne pomeni nujno ... Zamuda še nič ne pomeni ... V našem poklicu ni nič nenavadnega, če dolgo časa čakamo na sporočila ...

CVETKA: Kdaj bo pristal?!

GLAS IZ TELEFONA: .. v nekem trenutku je prišlo do nekih motenj in ga nismo več slišali ...

CVETKA: Kako to mislite, "in ga nismo več slišali" ...

GLAS IZ TELEFONA: Izgubili smo ga, če razumete, kaj hočem reči ...

CVETKA: Ne, ne ... ne razumem ... Mogoče se je pa obrnil nazaj?

Premolk, tišina.

GLAS IZ TELEFONA: Ne.

Premolk, tišina.

CVETKA: Kaj "ne"?!

GLAS IZ TELEFONA: Nazadnje smo ga slišali ... Potem ga nismo več slišali. Zelo verjetno, da ... Pričakovati morate, da ... Ne zdi se, da je našel kakšno zasilno pristajališče. Morda je bil prestavljen na poslednje letališče¹ ...

Zatemnitev.

Sedmi prizor: ***Cvetko napada prekleti preteklik: Cvetka in Geograf***

Cvetka, bosa in na pol blazna bega in teče po majhnem obmorskem mestecu, teče čez zlizane tlakovce, trka, buta po vratih, od hiše do hiše ...

CVETKA: Prosim pomagajte, pomagajte mi ... Napada me prekleti preteklik, moža mi požira, na pomoč, pomagajte!

Pri vratih Geografa vztraja, dokler se vrata ne odprejo. Geograf v rokah drži velikanski globus.

CVETKA: Vi ste ga učili geografijo?!

GEOGRAF: Cvetka? Kaj za sveto kriščevo voljo hudiča ...?

CVETKA: Ste ga učili ali ne?!?

GEOGRAF: Koga, mati mila bog te nima rad?

CVETKA: Moj mož ni pristal!

GEOGRAF: Tone?

CVETKA: Vi ste bili njegov učitelj geografije! Vi bi mu morali povedat, kje ni varno ostat!

GEOGRAF: Jaz sem mu lepo rekel ... da je vse, kar rečem jaz, samo teorija in da je meni praksa čista tema!

CVETKA: Vi bi mu morali na zemljevidu označit varna področja!!!

GEOGRAF: Ampak Cvetka, jaz ... ne morem vsega pravilno znat in vedet! Kje so oceani, gore, mesta, reke in puščave! Če jaz kje narišem križ, to še nič ne pomeni! In pri teh klimatskih spremembah, še včeraj večni led, danes pa puščava vsepovsod, kako bi jaz lahko ... (*Nesrečno*

---

¹ Antoine de Saint – Exupery, *Letalo in planet*, Ljubljana: Študentska založba, 2007, str. 29

odkimava.)

CVETKA (*čisto histerična*): Pomagajte mu, študirani ste, vi bi mu morali v karto vrisat zasede!

GEOGRAF (*zapira vrata*): Oprosti, Cvetka, akademske obveznosti čakajo name ...

CVETKA: Preteklik ga požira!!! Nanj mislim kot na nekoga, ki je nekoč bil, ki mi je pomenil vse, zdaj pa ga več ni ... (*Se zgrozi sama nad seboj in steče naprej.*)

Osmi prizor: ***Cvetko napada prekleti preteklik: Cvetka in Pijanec***

Cvetka teče dalje, trka po vratih in upa, da ji odpre nekdo, ki ji bo uspel pregnati preteklik ...

CVETKA: Na pomoč, na pomoč, preteklik me napada, jemlje mi je moža, prosim pomagajte mi!
Na pomoč, pozabila bom, nehala bom čakati nanj, zaupanje mi pohaja ... naj mi prosim kdo pomaga!

Celo mestece spi. Ena vrata pa se vendarle odprejo, med vrati stoji pijanec.

PIJANEC: Na zdravje! - O, lej jo. - A boš en žluk? Na zdravje!

CVETKA (*nemočno in neprepričljivo*): Čakam ga, še vedno ga čakam – poskušam, no ...!!! -

PIJANEC: Pa ti si pijana še bolj ko jaz! Čin, čin ...

CVETKA: Lepo prosim, čakaj z mano, čakaj z mano, da bom lahko z večjo vnemo čakala sama ...

PIJANEC: A ti jaz mogoče zgledam ko čakalnica? (*Ji ponudi požirek iz svoje steklenice.*) Na zdravje! Ti si ženska od Toneta? A veš, da sva bila sošolca ... Skupaj sva hodila h geografiji. - Jaz sem tudi hotel postati pilot. Pa mi mama ni pustila! Očeta pa ni bilo doma! In tako sem pač ostal ... na varnih realnih tleh! - A veš, da eni ljudje plezajo razne mont evereste - samo zato, da lahko potem čim bolj globoko padejo ... - Kakšni cepci! - Jaz sem rajši tu, na varnem ... Ljubo doma, kdor ga še ma!

CVETKA: Ni pristal, razumeš, ni pristal, ni pristal, ni pristal ...

PIJANEC: O ti smola! - Ma ne se sekirat ... Vse mine! Pij! Pij, Cvetka, pij! Če boš pila, boš pozabila! Na zdravje! - A si vedla, da je bil Mozart za časa svojega življenja največjega odobravanja deležen, ko je po salonih igral ničvredno glasbo? - Pozabit je treba! Čin pa na zdravje čim prej ...!

Deveti prizor: ***Tone se dvigne med zvezde***

Letalec histeričen, govori zadihano, kot bi ravnokar prešprinal tri kilometre. - Mali princ še kar trka na okno, prosi, če mu nariše backa, vendar ga letalec, zabubljen v svojo histerijo, še vedno ne

vidi in ne sliši ...

MALI PRINC (*trka na okno*): Daj odpri, no! Saj ne more biti tako težko narisat eno ovco ... Proooooosiiiiim .... a mi narišeš backa? (*Trka na okno.*) A mi lahko lepo prosim narišeš backa?

TONE (*Zadihan, kot bi prešprintal tri kilometre. Prepričuje samega sebe.*): Pravilo številka ena: nikoli se ne dvigni nad črnino, ker se ne boš več mogle spustiti. Zmanjkalo ti bo goriva in za vedno boš ostal med zvezdami ... - Čist mal se bom pa vseeno dvignil, čist mal, za en milimeter, samo toliko, da se razgledam ...

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Ne dvigajte se, ker vam bo pošlo gorivo in se ne boste mogli vrniti.

TONE: Dvignit se bom moral, ne morem letet tako na slepo! Kaj če naletim na kakšno mino?!- Slep sem ko kura! Čist čist čist mal ...

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Ne dvigajte se, ker vam bo pošlo gorivo in se ne boste mogli vrniti. Osredotočite se na številčnice, kazalce in ostale aparature, pa boste ostali v pravi in varni smeri.

TONE: Čist, čist mal se bom pa vseeno dvignil ...

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA: Če se boste dvignili, ste izgubljeni! - Osredotočite se na številčnice, kazalce in ostale aparature!

TONE (*Mrmra sam zase božični napev. Se trudi ostati osredotočen na številčnice, kazalce in ostale aparature.*): Glej, zvezdice božje, migljajo lepo, odprto široko je sveto nebo. Duhovi nebeški se z raja vrste, prepevajo slavo, na zemljo hite. - Svetle zvezde, svetle zvezde ... (*Nenadoma mu roka potisne neko ročico navzgor in letalo se začne strmo dvigovati. Vesel, presrečen, olajšanja poln krik, ki končno sproti vso njegovo histerijo.*) Na pomoooooooooč!!!!!!

Deseti prizor: ***Cvetka premaga prekleti preteklik: Cvetka in Rdečka***

Cvetka priteče na konec majhnega, obmorskega meseca, za vogalom zadnje hiše kup neurejenih kosovnih odpadkov. Med različnimi deščicami, cevmi, žebliji, ploščicami in vsem ostalim brska Rdečka. Išče delčke, ki bi jih sestavila, zleplila, in si naredila raketo. Cvetka je tako zadihana, da sploh ne more spregovoriti, lovi sapo.

CVETKA: A jaz to sanjam?! Ali je vse to res?!

RDEČKA: A imaš mogoče sekundno lepilo?

CVETKA: ... zbolela sem za preteklik, ljubezen mi presiha!

RDEČKA: A primeš malo? (*Ji v roke porine nabran material. - Globoko vdihne, zadrži sapo in se potopi v kup kosovnih odpadkov in išče primerne delčke ...*)

CVETKA: ... ljubezen mi presiha, ljubezen mi presiha ...

RDEČKA (*pride zopet na površje*): A ti si ena tistih, ki se jim od bolečine utrga? (*Sestavlja dalje svojo raketo, zelo skoncentrirana na svoj podvig, izbira koščke malo iz kupa malo iz tega, kar je prej potisnila Rosi v roke.*) Ko bi vsaj imela sekundo lepilo!

CVETKA (*maha v nebo*): Halo? Haloooo, Tone?

RDEČKA (*sestavlja (in popravlja) svojo raketo*): A res nimaš sekundnega lepila? Če hočem naredit raketo, moram zlepit ...

CVETKA: Koga briga raketa!

RDEČKA (*sestavlja svojo raketo*): Darilo je. Za rojstni dan, ki ga bo nekoč nekdo imel.

CVETKA: Otroci se ne bi smeli igrati z letali in raketami. Čudne stvari jim potem šinejo v glavo. In nekega dne, ko so veliki, nenadoma rečejo "Čau mama, jaz grem po zvezde". - Zelo si udomačena. - Kako to, da si tako ... udomačena?

RDEČKA (*važno*): Tudi ime imam. Ime mi je Rdečka.

CVETKA: Rdečka ... Moj mož je nekoč imel prijateljico, ki ji je bilo ime Rdečka ... Meni se je zdela taka ... lisica!

RDEČKA (*sestavlja svojo raketo; vpraša bolj sama zase*): Je bil to zdaj prekleti preteklik ali prekleti preteklik – preteklik?

CVETKA: Potem, ko sva midva postala par, se nista več dosti srečevala. Vsaj zdi se mi, da ne.

RDEČKA (*pokima in sestavlja svojo raketo*): Fant sreča dekle in adijo lisica! - To raketo delam za njegovega sina ...

CVETKA: Ima sina?

RDEČKA (*sestavlja svojo raketo*): Ne še. Ampak moram verjet, da ga bo nekoč imel. Klin se s klinom zbija, prekleti preteklik pa z upa polnim prihodnjikom ...

CVETKA: Zakaj mu jaz ne morem dati dovolj smisla!?

RDEČKA (*sestavlja svojo raketo*): Kako naj nomad najde smisel v zapečku?

CVETKA (*zavpije v nebo*): ... sklatila te bom z neba direktno v svoj objem in potem ... te bom poljubljala do smrti!

RDEČKA: No lepo, to pa definitivno ni bil preteklik ... Zgleda, da je tvojemu pretekliku odpornost padla, crknil bo. Dajva mu malo pomagat, da bo prej hin ...

Rdečka odloži raketo in začne Rosina sporočila prevajati v nekaj, kar morda spominja na Winklerjevo abecedo, kretnje letijo v nebo in postajajo vse bolj plesne, Cvetka se uči od nje, ponavlja gibe za Rdečko, lep plesni duo dveh žensk, žene in prijateljice, katerih srci sta tako polni ljubezni, da ne bo njun moški zataval in se izgubil niti, če bi to v resnici hotel.

CVETKA: Nikoli se ne bom navadila, kako odhajaš ...

Rdečka prevaja Cvetkine besede v ples (ki ima morda elemente Winklerjeve abecede?)

CVETKA: Rada bi vedela, bi vedela vse o tebi, tudi to, kaj te žene, da kar vstaneš in greš ...

Rdečka prevaja Cvetkine besede v ples.

CVETKA (*pleše za Rdečko*): Včasih spiš z odprtimi očmi ...

Iz neba nekdo pošlje niz svetlobnih znakov, kot bi skušal odgovoriti v Morsejevi abecedi

CVETKA: Kaj je bilo to?

RDEČKA (*tolmači – poje*): "To je zato, ker te rad gledam."

CVETKA (*pleše za Rdečko*): Res? Me rad gledaš?

Iz neba nekdo pošlje niz svetlobnih znakov, kot bi skušal odgovoriti v Morsejevi abecedi

CVETKA: Kaj je bilo to?

RDEČKA: To je bil *zapoje* "ja, rad te gledam ..."

Še en niz svetlobnih znakov.

RDEČKA (*tolmači, poje*): "Ampak težko je biti ves čas poleg nekoga tako zelo lepega, kot si ti ..."

CVETKA: Če sem ti preveč lepa, bom ... lahko se nekaj časa ne šminkam ...

RDEČKA (*prevaja Cvetkine besede v ples*): Če sem ti preveč zvesta, bom ... lahko te par dni ne čakam vsakdan od jutra do sutra ...

Še en niz svetlobnih znakov.

RDEČKA (*tolmači, poje*): Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno.

Nebo utihne. Cvetka in Rdečka čakata, ampak nebo molči.

RDEČKA: To je bilo pa modro ko modrost. (*Popeva.*) Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno, dokler te nekdo čaka, ni nikoli prepozno ... (*Vzame spet v roke svojo raketo.*) No, pa saj sta se malo pomenila, ne? Prekleti preteklik pa se je pobral v krtovo luknjo zobat zelene mušnice in nikoli več ga ni bilo nazaj ...

CVETKA: Hvala ti, Rdečka... - Kako ti lahko povrnem?

RDEČKA: Če bi mi skočila do papirnice po sekundno lepilo ... Tam, za vogalom je, in nikoli ne zaklepajo zadnjih vrat ...

Cvetka steče ...

RDEČKA (*Med svakojako šaro naleti na lepo debelo pomarančo. Nekaj časa jo ogleduje, razmišlja, kaj bi z njo, potem pa se odloči.*) Tale pomaranča ti sicer ne more rešit življenja, lahko ti pa pomaga, da ne pozabiš, kako je življenje lahko sočno in sladko, a ne prijatelj moj? (*Vrže pomarančo v nebo. Pomaranča ne pade nazaj na tla.*)

Zatemnitev.

DRUGO DEJANJE

Prvi prizor: **Boj za pristanek**

Tone se visoko zgoraj, globoko v jasnem nočnem nebu, baše z obloženimi kruhki, kot bi mu bila hrana glavna stvar na svetu. Zdi se, da je dvignil roke od poleta. - Zunaj se blede bleščijo zvezde, njegova železna ptica se je končno umirila, nobene turbolence ni več, in zdaj pluje mirno kakor ladja, ki je prišla v pristan ... Okno na njegovi strani je razbito, očitno je Mali princ vstopil na silo.

Mali princ na komandni plošči med kontakti, in ročicami išče rešilni gumbek "nazaj dol", prižiga luč, da bi kaj videl, večji del pa je še vedno zagrnjen v temo.- Kako sta rešila oziroma kako sta se zmenila okoli backa, ne vemo.

MALI PRINC: Tone! Tone!!! A je tebi res potekel rok trajanja?! - Ma dej no neha guncat afne!!! Nazaj dol v nevihto morava!!!

TONE: Ko smo bili otroci, smo se tik pred kakšno res divjo nevihto radi igrali igrico vitez Aklin. Po prvih bliskih so stvari nenadoma zadišale s tistim značilnim vonjem po dežju, listje je zadrhtelo na tisti poseben način in vsem je postalo jasno, da se bo zdaj zdaj spustila ploha. S skrajnega konca

parka smo brez sape zdrveli preko trave proti hiši. Prve kaplje plohe so že padle ... Kogar je prvega zadelo, je bil premagan. Potem je zadelo drugega. In tretjega. Tisti, ki je ostal suh, se je imel za varovanca bogov, za neranljivega. Do prihodnje plohe je smel nositi ime viteza Aklina ...

MALI PRINC: Če ne pritisneva pravega gumba TAKOJ ZDAJ, si adijo za zmeraj ...

TONE: Sori, Mali princ. Sem na malici. Pridem takoj.

MALI PRINC: Kako lahko v tem trenutku misliš na hrano?!

TONE: Po stresu mene vedno prime, da bi vola požrl ... Pa med stresom tudi. V bistvu tudi pred stresom ... Jaz imam tudi v gužvi filing, da sem edina podganca v kletki ...

MALI PRINC: A si ti ziher, da imaš vsa "potrdila" veljavna? - Kje je tisti gumb?! Gumb za nazaj dol? Kje je?

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA (*kot pokvarjena plošča*): Določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča ...

TONE: A pogledaš, če je zadaj še kaj majoneze? Bodi malo koristen, če sem te že vzel na krov ... - Pa žlico poišči, majonezo vedno jem na žlico ...

MALI PRINC: Tone, no! Prišel sem ti rešit življenje, ampak če mi ne boš vsaj malo pomagal, mi ne bo uspelo. Zakaj si pa klical na pomoč, če mi zdaj ne pustiš, da ti pomagam? - Kateri gumb je za dol?

TONE: Nisem klical na pomoč?! - Kaj sem pa rekel?

MALI PRINC: Na pomoooooooooč!!!!!!

TONE: Nisem klical na pomoč. Nikoli ne kličem na pomoč.

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA (*kot pokvarjena plošča*): Določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča ...

MALI PRINC: A sploh imaš gumb za dol?

TONE (*naživcirano*): Nehaj pritiskati kar vsevprek!

MALI PRINC: A da ne bova padla še bolj not v vesolje? Tone, odštevanje se je začelo. Deset, devet, osem, sedem ...

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA (*kot pokvarjena plošča*): Določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča ...

TONE: Ni mi za iti nazaj dol ... - Spodaj ... sem že bil. Spodaj je bila čista kriza ... Spodaj je pekel, tema kot v rogu, noč brez konca, črni valovi, ne veš, kje je nebo in kje zemlja ... Letiš lahko samo na slepo, gore se divje valjajo v blatu in v vsakem trenutku se lahko raztreščiš ... - Nočem dol! - Tu je v redu! Tu je lepo svetlo! Zvezde mi svetijo, vse je super fajn krasno, samo še žlica majoneze mi manjka ... - Ti kar pritiskaj ... Saj je vseeno ... Kar je, itak je! Tu je vsaj smrt lahko čista in svetla!

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA (*kot pokvarjena plošča*): Določitev položaja nemogoča, določitev položaja nemogoča. (*Nenadoma se v avtomatski odzivnik vmešajo glasovi Cvetke, Rožice in Rdečke.*) Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli vseeno.

Molčita. Tone ne more verjet, da je prav slišal.

IZ RADIJSKEGA SPREJEMNIKA GLASOVI CVETKE, ROŽICE IN RDEČKE: Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli "kar je – itak je, kjer smo, smo!"

Molčita.

TONE: A katera ročica? - Ja tista, s puščico, ki kaže navzdol...! Spodaj, pod komandno ploščo ... Čakaj, bom jaz ...

Tone premakne ročico in letalo se začne strmo spuščati. - Spustitia se v temo, zajame ju močan zračni vrtinec, letalo se močno trese, panika, Tone z zadnjimi močmi umirja jeklo, da se ne bi pretrgali kabli komandnih ročic.

TONE: Roke mi popuščajo, krmilo se mi bo iztrgalo ...

MALI PRINC: Drži! Ne spuščaj, drži!

TONE: Ne morem! Tema je! Tema naju bo požrla, Mali princ!!! (*V smrtni grozi.*) Lej jo kako odpira usta, lej kako naju golta, lej ....! Direktno v kačje žrelo naju nese! Pogrezava se v temooooo ....!

MALI PRINC: Drži!!! Drži, ne spuščaj!

TONE: Na pomoooooooooč!!!

Njuni glasovi se mešajo z grozljivimi, razglašanimi zvoki zračne nevihte.

MALI PRINC: Pleši! Pleši, Tone, če boš plesal, bo temi ratalo slabo in te bo izpljunila!

TONE: Kaj?

MALI PRINC: Ali pa ji prereži trebuh!

TONE: Nimam noža! Nimam vilic! Nimam niti vžigalic!

Tone pleše ko nor, Mali princ pleše z njim.

MALI PRINC: Še malo, zdrži, Tone, dobro nama gre, dobro, sva že malo ven s teme, vidiš?! Sva že ven, samo še malo .... Vrži ji majonezo v glavo!

TONE (*pleše in kriči*):. Jaz imam navado metat majonezo vase! To me pomirja ...

MALI PRINC: Vrzi majonezo v temo, da ji bo čimprej ratalo slabo in da naju končno izbruha!

Po žlicah mečeta v temo majonezo, dokler tema končno ne bruha.

TONE: Juhuhu! Uspelo mi je, uspelo mi je! Odplesal sem se skozi temo! Kaki car sem jaz, ja madona, kaki car! A je možno, da me ni pobralo od strahu??? Uhuhu! - A veš, da se kot otrok sploh nisem bal teme? Začel sem se je bati šele potem, ko mi je umrl bratec ... Star sem bil 15 let. Pičila ga je strupena kača. Sredi belega dne. Jaz se pa od takrat dalje bojim teme. Ne me vprašat, kakšna je povezava, ker jaz je ne vidim ... Ne bojim se kač, druge prikazni me strašijo: kako me v svojo mrežo ujame črn pajčolan in me zadavi ali pa da se pred mano nenadoma uredjo tla in padem v črno brezno, ki me pogoltne ...

MALI PRINC: Jaz sem bral, da ko enkrat pogledaš svojemu strahu strmo v oči, navadno stisne rep med noge in jo pobriše in se ne vrne nikoli več.

TONE (*novi grozni dejstvo*): ... bentileva! - Goriva ni več niti za eno kapljo ....

MALI PRINC: V pravljicah mora vitez pogosto skozi strašne preizkušnje, da pride do čudovitega gradu. Plezat mora čez visoke ledenike in preskakovati široke prepade ... Nazadnje se mu sredi ravnine prikaže grad, zdirja po njej in že misli, da je zmagal. Ne ve, da šele takrat prihaja tisto najtežje ..

TONE: Konec je! Ne more biti to konec, nočem, da je konec, mene nekje nekdo čaka, dokler te nekdo nekje čaka, ...

Motor močno vibrira, letalo se trese, potem samo še padata.

OBA: .... ni nikoli prepoznoooooooo!!!!!!!1

Silovito treščita ob tla. Eksplozija, potres, ki razsuje njuno kabino, zdrobi krila letala in razmeče pločevino vsenaokoli ... Zatemnitev.

Drugi prizor: ***Puščavi je treba zaupat***

Mali princ se povzpne na tisto, kar je ostalo od letala, in skuša z enim pogledom zajeti ves planet, na katerega sta strmoglavila, toda vse, kar vidi, je samo puščava, vse naokrog puščava, ki se v mesečini srebrno blešči. - Toneta ni videti nikjer.

MALI PRINC (*zavpije*): Dober dan!

ODMEV: Dober dan ... dober dan .... dober dan ...

MALI PRINC (*zavpije*): Kdo si?

ODMEV: si si si si si

MALI PRINC (*zavpije*): Nesrečo sva imela!

ODMEV: La la la la la la

MALI PRINC: Prosim pomagajte!

ODMEV: ... ajte ... ajte ... ajte ...

KAČA: Ojla tam ... Kako gre? - Ma lej ti to ... Zaletela sta se v vrh puščavske planote. Kako luknjo sta naredila! (*Poznavalsko, kot velik stručko za letalske zadeve.*) Očitno je ob trčenju vajino letalo še dolgo in daleč drselo po trebuhu, zaradi tega sta tudi preživela ...

MALI PRINC: Kje pa si?

KAČA: Evo me, pazi, da ne stopiš name. Jaz sem kača. Ni preveč zdravo stopat name. - Ti si pa?

MALI PRINC: Mali princ. Mi lahko lepo prosim poveš, na kateri planet sem padel?

KAČA: Na Zemljo.

MALI PRINC: Kje pa je to?

KAČA: To je ... spodaj. No, nekje vmes ... Odvisno od perspektive. Padel si v Afriko, v puščavo. Brez da kaj popiješ v tej puščavi zdržiš samo devetnajst ur, potem je crkneš od žeje. V bistvu izhlapiš.

MALI PRINC (*pokliče na glas*): Tone!

KAČA: Prej sem srečala nekoga, ki je šel na sprehod. Ljudje na Zemlji še v puščavi ne morejo brez rekreacije.

MALI PRINC: Eno prošnjo imam zate.

KAČA: Kar reci. Rada se igram, da sem zlata ribica.

MALI PRINC: Prosim poišči me, ko spravim prijatelja na varno. Rad bi se ekspresno vrnil nazaj na svojo zvezdo k svoji cvetlici. Še preden se korenine baobabov preveč razstastejo ... Redno jih je treba pulit, če ne ... *(Z rokami nakaže razsežnosti eksplozije.)*

KAČA *(pokaže v nebo)*: Na tisto, s katere nekdo ves čas pogleduje sem dol? Na kateri je noč in dan prižgana luč? - Ne skrbi. Ko boš pripravljen, bom prišla ...

MALI PRINC: Hvala ti. - Zelo, zelo jo pogrešam ...

Nenadoma strel iz pištole. Kača izgine med kamenjem. - Tone prihiti k Malemu princu.

TONE: Kaj je bilo pa to?!

MALI PRINC: Isto sem hotel jaz tebe vprašat!

TONE: Od kdaj se pomenkuješ s kačami?!

MALI PRINC: Od kdaj pa ti streljaš na moje prijatelje?

TONE: Ne moreš vsakega, ki ga srečaš, dodati za prijatelja! To ni facebook, to je puščava!

MALI PRINC: Če hočeva preživeti v puščavi, ji morava vsaj malo zaupat!

TONE: A veš, da te taka kača lahko usmrti v tridesetih sekundah?!

MALI PRINC: Ampak me ni!

TONE: Ker sem jo zmotil! - Daj, nehaj! Nehajva ... Že brez te kače strupenjače imava cel kup težav! Malo sem pregledal okolico in nisem našel niti ene travne bilke. *(Pobito.)* Po moje sva nekje ... nekje, kjer ne bo nihče naletel na naju niti po pomoti! *(Z žepno svetilko v roki pregledam ostanke letala na pesku. Preveri zaloge pitne vode. Obupano.)* Super! Tanki z vodo so razbiti, pesek je vse popil! Samo termovka s kavo je ostala in malo vina ... *(Zmeša oboje skupaj.)*

MALI PRINC: O, fuj!

TONE: Ko naju napade žeja, ne bo več fuj. A veš, koliko časa lahko človek v puščavi preživi brez vode?

MALI PRINC: "Brez da kaj popiješ v tej puščavi zdržiš samo devetnajst ur, potem je crkneš od žeje. V bistvu izhlapiš."

TONE: ... no, midva bova tole "fuj" brozgo v petih urah hoje v puščavskem soncu zagotovo porabila. - Najbolje da se kar odpraviva.. Najdlje lahko prideva sedaj, ko je še hlad. Pridi, greva

Tretji prizor: **Prvi prividi**

Hodita. Hodita, hodita, hodita. Pokrajina se vmes spreminja, različni obrazi puščave. V daljavi saharske gorske planote, ki imajo obliko prisekanih stožcev, njihova širina se giblje od nekaj sto korakov do trideset kilometrov, višina pa je bolj ali manj enakomerna. Včasih naredita kak požirek.

TONE: A si vedel, da so pod puščavo baje največje zaloge vode na svetu?

Hodita. Hodita. Hodita, hodita, hodita. Pokrajina se vmes spreminja, različni obrazi puščave. Hodita po debelozrnatem pesku, pa po školjčnih grmadah, po okameneli lavi, po kamnih, po okamenelem ognjenem dežju ... Včasih naredita kak požirek.

TONE: Če so pod puščavo res največje zaloge vode na svetu, potem tehnično gledano midva zdaj hodiva po vodi. A si že slišal za koga, ki je znal hodit po vodi?

MALI PRINC: Ja.

TONE: Jaz tudi.

Prideta do suhe struge, skozi dolino se vije peščena reka. Tone in Mali princ se napotita po njej. Tu in tam se iznad peska izvija suho drevesce. Naletita na sled puščavske lisice.

MALI PRINC: Glej, sled ... Čigava je?

TONE: Hm ... Troprstni odtis ... - Od puščavske lisice po moje ...

MALI PRINC: Puščavske lisice?

TONE: Ja. To so take majhne lisice, ki živijo v puščavi.

MALI PRINC: Od česa pa živijo tukaj v puščavi?

Sledita lisičjim stopinjam.

MALI PRINC (*si odgovarja kar sam*): Ližejo roso s kamenja ...

Zrak nenadoma na čuden način zamiglja. Tone ima prisluh.

RDEČKIN GLAS: Jaz imam nekoga rada in še vedno vsak dan ob štirih čakam nanj ... tudi če je medtem že odrasel in ni več deček, ki sem ga poznala ...

TONE: Rdečka?!

MALI PRINC: Koga kličeš? Kdo je Rdečka?

TONE: Zdelo se mi je, da slišim glas od ene prijateljice, za katero sem mislil, da sem jo že zdavnaj pozabil ...

Tone mu pomoli čutaro, toda v čutari ni niti ene kaplje več. Vse sta že popila.

TONE: Rdečka je bila privid ... - Zdaj se bo začelo, Mali princ. Se je že začelo.

MALI PRINC: Kaj?

TONE: Imel sem prvi prisluh, zdaj si bodo kot po tekočem traku sledili prvi prividi ... Najprej bova začela videvati čisto preproste prikazni ...

MALI PRINC: Uau, poglej tam v daljavi ... Mlin! Mlin na vodo!

TONE: Dober dan, prikazen, dober dan ... Glej v tla, Mali princ!

MALI PRINC: Žejen sem, Tone. - Glej, jezero!

TONE: Ne, Mali princ, prikazen je ...

MALI PRINC: Jezero je! Dvajset minut imava do njega. Šel bom in nama prinesel vode ...

TONE: Ni jezero, Mali princ ... Tam ni nobenega jezera. - Malo sva že pijana od žeje.

MALI PRINC: Nimam več slin niti za pljunit ...

TONE (*V daljavi zagleda človeka. Vzdigne roki in zakriči.*): Halo! (*Izkaže se, da je samo skala. Pomirja samega sebe.*) Halo, halo ... saj ni nič, ne razburjaj se, to so samo blodnje in prividi ...

Četrty prizor: ***Mali princ in privid Kretničarja***

Hodita, hodita, hodita. Žeja je z vsakim korakom bolj neznosna. Zrak nenadoma na čuden način zamiglja in nasproti jima pride kretničar.

KRETNIČAR: Dober dan, Mali princ.

MALI PRINC: Dober dan. Kako pa to, da poznate moje ime?

KRETNIČAR: Poznam imena vseh ljudi, saj jih razvrščam v pakete.

MALI PRINC: V kakšne pakete?

KRETNIČAR: V pakete po tisoč.

MALI PRINC: In v kateri paket sem razvrščen jaz?

KRETNIČAR: Kam pa bi rad, bi rad desno ali levo?

MALI PRINC: Rad bi naravnost do vode ...

KRETNIČAR: Ne pride daleč, kdor gre kar naravnost ... Če bi vsak šel kar naravnost, potem jaz ne bi imel nobenega dela, izgubil bi službo. Jaz sem namreč tisti, ki vlake, ki prevažajo pakete, usmerjam zdaj na levo zdaj na desno.- Kam torej?

MALI PRINC: V smeri ... vode. Zelo sem žejen.

KRETNIČAR: Jaz ne vem, v kateri smeri je voda. Celo strojevodja to ne ve. Jaz nisem diplomiran za vodo ...

Mimo pridrvi razsvetljeni brzovlak, bobneč ko grom in zdi se, kot da je stresel celo puščavo. Kretničar skoči nanj in že ga več ni.

Peti prizor: ***Sonce je že visoko na nebu***

Sonce je že visoko na nebu. Hodita, hodita, hodita. O žeji ne razmišljata več. Vsakih nekaj metrov se zrušita od utrujenosti. Hodita. Hodita, hodita, hodita. Tone še vedno od časa do časa s pomočjo kompasa naravna njuno smer. Poldan je. Povzpeta se na višjo peščino, da bi pregledala obzorje. Na vrhu grebena se usedeta in počivata. Praznота se širi v nedogled. Obup. Molčita.

MALI PRINC: Si imel rad svojo Rdečko? - Verjetno je zaradi tebe veliko jokala. - In verjetno s teboj ni nič pridobila.

TONE: Ni ji šlo zato, da bi z menoj kaj pridobila. Šlo ji je zato, da me je lahko imela rada. Rada me je imela rada.

Tone iz žepa potegne pomarančo. Zadnjo stvar, ki jo še imata. Mogoče zadnja stvar pred smrtjo. Olupi jo, večjo polovico ponudi Malemu princu, manjšo pa poje sam.

TONE: Šele zdaj razumem cigareto in kozarec konjaka, ki jo ponudijo na smrt obsojenemu ... ²

---

2 Antoine de Saint – Exupery, *Letalo in planet*, Ljubljana: Študentska založba, 2007, str. 134

MALI PRINC: Koliko časa še lahko zdrživa?

TONE: Dokler naju nekje nekdo čaka.

TONE in MALI PRINC: Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ... (*Zveni jima dobro. Kot bi si dajala pogum. Vstaneta in se napotita naprej.*)

TONE in MALI PRINC (*si dajeta pogum*): Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

Hodita. Vztrajno hodita

TONE in MALI PRINC: Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

TONE: Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

MALI PRINC: Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

TONE in MALI PRINC: Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

Potem hodita spet molče. Dolgo samo še hodita. Hodita. Žeja je že zdavnaj postala neznosna. Vsak korak je podvig "nemogoče". A vztrajata.

TONE: Dokler naju nekdo nekje čaka ...

MALI PRINC: ... ni nikoli prepozno.

Šesti prizor: ***Tone in privid Svetilničarja***

Mrači se. Hodita, vlačita se, plazita ... po pobočjih sipin. Tla so na gosto pokrita z plastjo bleščečega črnega kamenja.

MALI PRINC: A misliš, da če bi nama v fatamorgani kdo dal pit – da bi bila potem še vedno žejna?

TONE (*mehanično, s steklenim pogledom*): Dokler naju nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

Hodita.

***

Zrak nenadoma na čuden način zamiglja in nasproti jima pride Svetilničar. Svetilničar hodi vzdolž črte svetilk in prižiga eno za drugo.

SVETILNIČAR: Dober večer. (*Prižge naslednjo svetilko.*) Dober večer. (*Prižge naslednjo*

svetilko.) Že dolgo nisem nikogar srečal. – (*Prižge naslednjo svetilko.*) Dober večer. - Lep večer, kajne? Vidva sta pa mutirala v plazilca. Skrivnostna so pota evolucije, kajne? (*Prižge naslednjo svetilko.*) Vsi pravijo, kako lepo delo imam. Služba je služba. Zvečer prižgem, zjutraj ugasnem in to je to ... - Dober večer. (*Prižge naslednjo svetilko in vzdihne.*) Nikoli ne počivam. - Dober večer. (*Prižge naslednjo svetilko.*) Od kar sem star, nič več ne počivam ... Prepočasi delam, zato moram skozi hitet. - Ko pridem do konca, bi rad šel spat, ampak moram spet nazaj, da pogasim, kar sem čez noč prižgal in k čemur se bom zvečer spet vrnil. Zelo sem zvest, ampak nimam sreče ... Dober večer. (*Prižge naslednjo svetilko.*)

TONE: Ste mogoče prižgali luč tudi ob kakšnem studencu? Ali pa ob kakšnem vodnjaku?

SVETILNIČAR: Dober večer. (*Prižge naslednjo svetilko.*) Ne da bi vedel. Nisem opazil. Nimam časa, da bi zijala pasel. Ko delam, ne gledam dosti okrog ... Zame je vedno že prepozno. Vedno sem vsaj pet svetilk v zamudi. (*Izgine v daljavi.*)

TONE (*mehanično, s steklenim pogledom*): Dokler naju nekdo nekdo čaka, ni nikoli prepozno ...

Sedmi prizor: **Noč, molitev in samo še deset korakov**

Noč.

MALI PRINC: Tone ... zebe me.

TONE: Dokler naju nekdo nekje čaka ...

MALI PRINC: Tone, jaz ne morem več ... Ostuden okus imam v ustih ... Niti žeje ne čutim več ... Moj požiralnik je čisto trd ... Svetle pege imam pred očmi ...

Tone skoplje Malemu princu luknjo v pesek in ga potem pokrije s peskom tako, da mu ven gleda samo še obraz. Na nočnem nebu se utrinjajo zvezde.

MALI PRINC (*še vedno mu šklepetajo zobje*): Mi prosim poveš pravljico?

TONE (*pomolči, pomisli, se skuša spomniti, potem*): Nobene pravljice se ne morem spomniti, edino ena molitev mi hodi na misel. - Hočeš slišati molitev?

Mali princ prikima.

TONE: "Gospod, ne želim te preveč motiti, samo sprejmi me takšno, kot sem. Morda se zdim nečimerna in naduta, ko gre za malenkosti, vendar sem vedno ponižna, ko gre za kaj pomembnega. Morda sem videti sebična v malenkostih, vendar sem sposobna dati vse, celo svoje življenje.

Gospod, naj bom vedno takšna ženska, kakršno me pozna moj mož.

Dragi Gospod, pomagaj mojemu možu, ker me resnično ljubi, in sem brez njega osamljena.

Gospod, varuj naju. Amen.*³

MALI PRINC: A bova umrla?

TONE (*vstane in se začne odpravljat dalje*): Ne. Ne bova umrla.

MALI PRINC: Kako veš, da ne?

TONE: Ne bi mogel umret, ne da bi še enkrat videl oči svoje žene ... - Pokonci, Mali princ!

MALI PRINC: Tone ... ne morem. Počasi postajam puščava ...

TONE: Nesel te bom. (*Tone vzame Malega princa v naročje in odideta dalje.*) Ko se vrnem, bom mogoče postal kmet. Ali pa vrtnar. Gojil bom vrtnice. Mogoče si bom zgradil hišo ali pa bom napisal knjigo. Prizadeval si bom, da bi svet postal bolj prijazen kraj. Mogoče bom šel gledat kite. - Ampak najprej bom povedal moji ženi, da jo imam rad. Rad bi ji še velikokrat povedal, da jo imam rad. Ker v resnici jo imam zelo rad, jaz bi zanjo postal tudi kit, jaz bi zanjo še puščavo premagal ... Tudi tebe imam rad, Mali princ. - Pustiš se mi nositi, ko še samega sebe ne zmorem več nest ...

MALI PRINC: Saj sem ti rekel, da sem te prišel rešit ...

TONE: Brez tebe bi najbrž res že zdavnaj obupal.

MALI PRINC: Že zgoraj med zvezdami.

TONE: Ja. Takrat sem se še bal teme. Zdaj pa sem tako na koncu, da se ničesar več ne bojim ... Kaj je bilo s tistim backom, zakaj si hotel, da ti narišem backa?

MALI PRINC: Da ne bi moj dom razpadel na prafaktorje ... Bacek bi sproti populil plevel ... mene tudi nekje nekdo čaka. Ful sem se ustrašil njene lepote. - Bil sem še premlad, da bi jo znal ljubiti. Ampak zdaj sem že večji in nikoli več ne bom zbežal pred njeno lepoto. - Saj če me ne bi nekje nekdo čakal, se ti ne bi pustil nositi. Če me ne bi nekje nekdo čakal, bi se ulegel na tla in bi brez trohe ljubezni umrl.

TONE: No vidiš. Ne bova umrla. Našla bova vodo. (*Si daje pogum, si prigovarja, ker res ne more več.*) Če moja žena verjame, da živim in me nekje čaka, potem verjame tudi, da hodim. Zaupa mi.

MALI PRINC: Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno.

TONE: Vsaj do tistega grmičevja morava priti ... - Še deset korakov.

---

³ Molitev, ki jo je Exupery napisal za svojo ženo Consuelo, Gledališki list Mali princ, Drama MB

MALI PRINC: To si rekel že vsaj stokrat!

TONE: A si jih kdaj štel?

MALI PRINC: Kaj?

TONE: Korake, a si jih štel?

MALI PRINC: Ne.

TONE: No, vidiš.

MALI PRINC: A misliš, da bi jih morala štet?

TONE: Ja. Škodit ne more ...

MALI PRINC (*šteje korake*): Deset, devet, osem, sedem ....

Nenadoma zaslišita petelinje petje.

MALI PRINC (*skoči Tonetu iz naročja*): Si slišal?

TONE (*v velikem strahu, da gre zgolj za prisluh*): Kaj je bilo to? Petelinje petje?!

MALI PRINC: ... šest, pet, štiri, ...

V pesku zagledata sledove.

MALI PRINC: Tone, kaj je to?!

TONE: ... odtis človeških stopal!

MALI PRINC: Glej, Tone, tukaj sta se dva ločila ... in tukaj je pokleknila kamela ... In tam, glej Tone .... Beduin!

Na obzorju zagledata beduina. Spogledata se in drug pri drugem preverita, da ne gre za privid. Oba hkrati se začneta smejeti od sreče. Beduin in kamela se pojavita izza peščenega griča in se počasi, počasi oddaljujeta. Potem se prikaže drugi beduin, Tone in Mali princ mu začneta mahati, beduin se v nekem trenutku začne obračati proti njima.

MALI PRINC: K nama gre! K nama gre, k nama gre, k nama gre! Tone, tisti beduin te bo odpeljal domov, ko bom jaz odšel! In tu, Tone, glej, glej, glej ... (*Šteje še zadnje korake.*) ... še tri korake, še dva koraka, še en korak .... poglej, Tone, vodnjak! Vodnjak, vodnjak! (*Steče k vodnjaku.*) Voda!

Voda! Voda!

TRETJE DEJANJE

Prvi prizor: *Pravljica za lahko noč*

Avizo Urbana Kodra iz oddaje Lahko noč, otroci. Cvetka daje spat svojega šest let starega sina. Bere mu pravljico. Na okenski polici v čevlju s peto cveti roža. Poleg nje majhna, lična lesena raketa, okrog nje ležijo drobne naprstne lutke in figurice ...

CVETKA (*bere*): ... "Ko sta se odžejala, se je Mali princ začel poslavljati. Nedaleč stran je namreč opazil kačo in zelo se je je razveselil, saj je vedel, da se bo lahko z njeno pomočjo hitro vrnil domov k svoji Rožici. Ko ga je pičila, je za trenutek nepremično obstal, niti kriknil ni, potem pa je začel padat, padal je počasi kot pada drevo in Letalec ga je še zadnjič stisnil v svoj objem in neutolažljivo zajokal.

Ob svitu ni bilo telesa Malega princa nikjer in Letalec je vedel, da se je Mali princ vrnil na svoj planet. Sčasoma se je potolažil, Malega princa pa ni nikoli pozabil. Bil je zadovoljen, da ga je spoznal. Za vedno je ostal njegov prijatelj. Včasih, ko je gledal zvezde, si je predstavljal, da skupaj hodita po vodi in popevata "Dokler te nekje nekdo čaka, ni nikoli prepozno."

MALI FANTEK (*skoči - najbrž že desetič ta večer - iz postelje, steče k okenski polici, prime v roke majhno raketo in zлага vanjo lutke oziroma figurice ter krili z njo po zraku*): Gremo obiskat Malega princa, gremo h Malemu princu na obisk! Raketo bo šofirala lisica, kača pa bo njen kopilot ... Na prvi zvezdi bodo pobrali Kralja (*Ga doda v raketo.*), na drugi zvezdi se bo vkrcal Trgovec (*Ga doda v raketo.*), na tretji zvezdi se jim bo pridružil Svetilničar (*Ga doda v raketo.*), na peti zvezdi jih bo čakal Geograf (*Ga doda v raketo.*), potem bodo na planetu Zemlja pobrali še Kretničarja, ki jim bo povedal, kje naj grejo levo in kje desno, in pa pijanca za vsak slučaj če bi bili žejni ali pa če bi bilo treba kaj pozabit ... - In potem bodo šli vsi skupaj na izlet globoko, globoko, globoko v vesolje ... Mami, mami, nariši mi backa!

Domov se vrne Tone. Poljubi ženo, dvigne sina v zrak ...

TONE: Kako sta? Še ne spita?

MALI FANTEK: Ati, prosim nariši mi backa. Prosim, prosim, prosim ... Nujno rabim backa, ati, nujno je!

TONE: Pa kaj ti bo bacek?

MALI DEČEK: Jutri bo poletela raketa s posadko na obisk k Malemu princu. Razmišljal sem, kakšno darilo bi mu lahko nesli in sem se spomnil, da najbrž nujno potrebuje backa. Saj veš, da na njegovem planetu ves čas poganjajo tista nevarna drevesa, baobabi? Če Mali princ ne bi pravočasno populil sadike teh dreves, bi njihove korenine lahko prevrtale njegov planet in ga razklale na

koščke. Backi pa mislijo, da so sadike baobabov čokolada, nori so nanje, in bacek od Malega princa prav gotovo ne bo nobene spregledali in bo vse pravočasno popasel in Mali princ bo s svojo Rožico živel srečno in brez skrbi do konca svojih dni ...

Tone na papir nariše škatlo.

TONE: Evo. V škatli je bacek za malega princa.

MALI DEČEK: Nariši še luknjice, da se ne zaduši ...

TONE (*nariše na škatlo še luknjice*): Tako. - Zdaj pa spat, mali mož!

MALI FANTEK: A bo šla ta škatla v raketo?

TONE (*zloži papir na drobno, kar zmore in ga skuša potisniti v raketo*): Ne gre. Premajhna je.

MALI FANTEK: Lahko bi škatlo poslala po elektronski pošti.

CVETKA: Odlična ideja. Ampak jutri. Danes je tudi elektronska pošta že zaprta. (*Pospravi raketo.*) Raketa že glasni smrči. (*Oponaša smrčanje rakete.*)

MALI FANTEK (*zopet leže v posteljo*): So zvezde lepše mamice?

TONE: Ne. Mamica je najlepša med vsemi zvezdami.

MALI FANTEK (*že skoraj spi*): Zakaj pa potem tako rad hodiš letat med zvezde?

CVETKA: Ker je to njegova služba.

MALI FANTEK: Kakšna grozna služba.

CVETKA: Ati ima naju najraje, rad pa ima tudi svojo službo. To, da ima človek rad svojo službo, je kar velika sreča. Alo, v posteljo ...

MALI FANTEK (*v polsnu*): Ati, prosim povej mi pravljico ...

TONE (*Sede k vzglavju Malega fantka. Malo pomisli, išče iztočnico, nit ..*): .. ko je jata divjih rac letela nad domačimi racami, je med domačimi racami nastal strašen nemir ... Druga za drugo so se poskušale dvigniti in poleteti, kot bi divji klic prebudil v njih kopnenje po mogočnih vetrovih ... V njihovih majhnih trdih glavicah, ki so do tega trenutka vedele le za domači ribnik, se je nenadoma porodila vroča želja, da bi znova postale divje race ... Zamahnile so s krili, zavrgle zrnje in črve in za drobcen hip se je celo zazdelo, da so zares postale divje selivke in da se bodo vsak hip dvignile visoko pod oblake ...

Zazvoni telefon. Cvetka brez besed potegne kabelj iz vtičnice in zvonjenje utihne. Stopi k oknu in ga na stežaj odpre. Mimo letijo ptice selivke.

Zatemnitev.